

[Hans Hedtoft.]

grund til at sige de velmente og venskabeligt advarende ord, som jeg fremsatte i min tale i går. En eventuel sydslesvigsk aktion kan muligvis blive af en sådan karakter, at den i alvorlig grad krydser Danmarks officielle linier, og i så fald kan det ikke undgås, at handlingen vil påvirke vor holdning. Ude i den store verden vil man savne tilstrækkeligt kendskab til dette forhold til at kunne skelne imellem, hvad der i det givne tilfælde er dansk-sydslesvigsk eller i det givne tilfælde ren sydslesvigsk politik, og Danmark vil på denne måde kunne få besværligheder, som ingen er tjent med. Derfor tror jeg, at mit stilfærdige venneråd til sydslesvigerne i høj grad var på sin plads, men jeg betoner: det var et venneråd.

For det ærede medlem hr. Jørgen Gram, som ligeledes beskæftigede sig med de bemærkninger, jeg har gjort om denne sag, gælder også det svar, jeg nu har givet den højtærede udenrigsminister. Men det ærede medlem brugte to paralleller i sin tale, som jeg vil have lov til at gøre indsigelse imod, for disse paralleller svarer efter min mening ikke til virkeligheden.

For det første anførte det ærede medlem, at når de danske sydslesviger reagerede, som de gjorde, overfor det, vi kalder Tysklands remilitarisering, så var de jo på linie med det tyske socialdemokrati. Jeg vil gerne benytte denne foranledning til her at sige, at det er en almindelig udbredt misforståelse, at det tyske socialdemokrati er imod Tysklands inddragelse i et vesteuropæisk samarbejde som væbnet faktor. Jeg ved godt, at der føres en fuldstændig polemik på denne linie, men det er en misforståelse. Det tyske socialdemokrati ønsker på lige vilkår at gå ind i et vesteuropæisk samarbejde og vender sig mod Tysklands ubevæbnede neutralitet, betragter spørgsmålet præcis på den linie, som jeg i min første tale trak op: at det er en fare både for Tyskland og for Europa at skabe et vacuum, altså et tvangsmæssigt afvæbnet vacuum, i dette øjeblikks Europa. Det er nødvendigt at understrege dette. Det tyske socialdemokratis opposition mod den nuværende tyske regering går på helt andre linier. Jeg tror, det tyske socialdemokratis formand har formuleret det på den måde: vi ønsker naturligvis at tilhøre Europa, at arbejde på linie med Europa, men under

en bestemt betingelse, på lige vilkår, lige byrder, lige chancer, lige risiko. Dette er det tyske socialdemokratis stilling, og principielt er man her enig med Tysklands øvrige demokratiske politiske partier.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram brugte en anden parallel, som heller ikke svarer til virkeligheden, synes jeg. Det ærede medlem sagde, at et nationalt mindretal skal ikke altid være loyalt overfor moderlandet, og som eksempel på det nyttige i nu og da at gøre oprør, nævnte det ærede medlem, at de tyske nordslesvigerne fra 1940—45 gjorde en fejl ved slavisk at følge Hitler i hele den politik, han førte. Ja, men det kan da ikke være det ærede medlems mening at ville bruge den parallel i forholdet til de dansksindede sydslesvigerne, der for øjeblikket går imod en tysk udenrigspolitisk linie, som er i inderlig overensstemmelse med den udenrigspolitiske linie, Danmark fører! Det er virkelig en meget uheldig parallel af de tysksindede nordslesvigeres holdning 1940—45 at ville udlede noget som helst vedrørende danske sydslesvigeres forhold til den demokratiske tyske forbundsrepublikks udenrigspolitik i dette øjeblik.

Hele dette replikskifte er iøvrigt for mig en bekræftelse på, hvor tåget, hvor uklart, velmenende, bevares, men tåget og uklart mange af de landsmænds opfattelser er, som mener, at de på særlig måde, bedre end vi andre, varetager dansksindede sydslesvigeres interesser.

Til de bemærkninger, den højtærede udenrigsminister gjorde angående Tyskland, skal jeg blot sige, at jeg finder det rigtigt, at udenrigsministeren underretter vore ambassadører og gesandter om, at det af den debat, vi her har haft i folketinget, fremgår, at alle demokratiske partier i denne sal er enige om, at det vil være en dansk interesse, at der søges etableret forhandlinger mellem de fire stormagter om afholdelse af frie valg i hele Tyskland på de vilkår, som er nævnt i debatten. Det må naturligvis forstås på den måde, at de pågældende diplomatiske repræsentanter dermed forpligtes til overfor de landes myndigheder, hvor de er akkrediteret, i de samtaler, de fører, at føre dette danske synspunkt frem.

Må jeg gøre en enkelt bemærkning til den kommunistiske ordfører (Fuglsang), som havde enkelte sætninger henvendt til mig.